

FCI Standard. 03.06.2016

ST. BERNHARDSHUND – BERNHARDINER

Oprindelsesland: Schweiz

Anvendelse:

Selskabshund, vagthund, gårdhund.

Klassifikation:

FCI Gruppe 2 (Pinschere, Schnauzere, Molosser og Schweizer Sennenhunde).

Sektion 2.2 (Molosser, bjerghunde). Uden brugsprøve.



Helhedsindtryk:

Der findes to varianter af Sankt Bernhardshunden:

Korthåret (Stockhaar) og Langhåret.

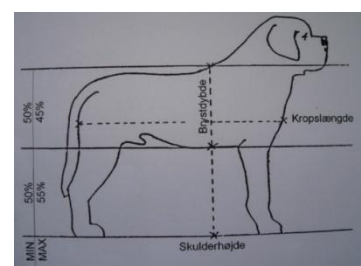
Begge varianter er af en betydelig størrelse og majestætisk fremtræden. Den har en harmonisk, kraftig, stram og muskuløs krop, med et imponerende hoved og et opmærksomt udtryk.

Proportioner:

Der tilstræbes et forhold mellem skulderhøjde og kropslængde (målt fra skulderled til sædeben) som 9 til 10.

Det ønskede forhold mellem skulderhøjde og brystdybde ses på skitsen.

Hovedets totale længde er noget over en 1/3 del af skulderhøjden.



Forholdet mellem dybden af næsepartiet (målt ved ansatsen) og længden er som knapt 2 til 1.

Næsepartiet er noget længere end 1/3 del af hovedets totale længde.

Temperament:

Med et venlig væsen. Af temperament er den rolig til livlig, vagtsom.



Hoved: Massivt, imposant og meget udtryksfuldt.

Skalle: Stærk og bred, set i profil og forfra let hvælvet. Når hunden er opmærksom, danner ørernes ansats sammen med skallens overlinje en lige linje, som mod siderne med en blød runding går over i det kraftigt udviklede, høje kindparti.



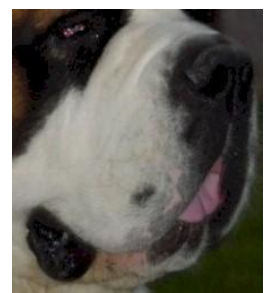
Panden falder stejlt ned med næsepartiet. Nakkekuden er moderat markeret. Øjenbrynsbuerne er stærkt udviklede. Den tydelig udviklede pandefure begynder ved stoppet og forløber op over midten af skallen. Pandehuden over øjnene danner lette folder, som går ind mod pandefuren. Når hunden er opmærksom, er disse folder moderat synlige – ellers er de næsten umærkelige.



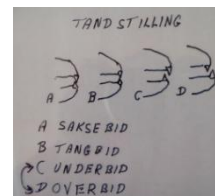
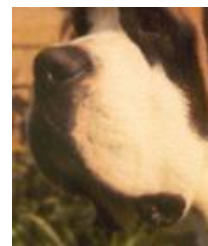
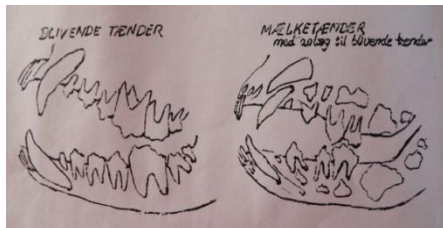
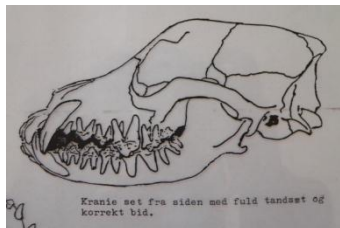
Stop: Markant udpræget.

Næse: Sort, bred og kantet, med godt åbne næsebor.

Næseparti: Med ensartet bredde. Næseryggen er lige, med en let midterfure.



Læber: Læberandene er sort pigmenterede. Overlæberne er kraftigt udviklede, stramme og ikke for hængende. De danner en bred bue hen mod næsen. Mundvigen er synlig.



Kæber, bid: Over – og underkæbe er kraftige, brede og lige lange. Veludviklet, regelmæssigt og komplet sakse- eller tangbid. Et tæt sluttende underbid med kontakt mellem de to rækker af fortænder er tilladt. Manglende PM1 og M3 tolereres.



Øjne: Middelstore, Mørkebrune til nøddebrune, moderat dybtliggende, med et venligt udtryk. Der tilstræbes naturligt tilliggende øjenrande. **En lille** fold (knæk) ved nederste øjenlåg med let synlig bindehud og en lille fold ved øverste øjenlåg er tilladt. Øjenrandene er fuldstændig pigmenterede.



Ører: Middelstore, ansat højt og bredt. Øre brusken er kraftigt udviklet. Ørelapperne er smidige og trekantede med afrundet spids. Deres bagerste rand står lidt ud, mens den forreste rand ligger ind til kinderne.

Hals: Kraftig og med tilstrækkelig længde. Løs hud ved struben og halsens underside er moderat udviklet.



Krop: Generelt: Helheden er imponant, harmonisk, statelig og muskuløs.

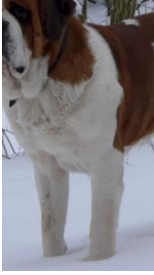


Manke: Godt markeret.

Ryg: Bred, kraftig og fast. Ryg linjen forløber lige og vandret indtil lænden.



Kryds: Langt, kun let faldende. Går harmonisk over i haleansatsen.

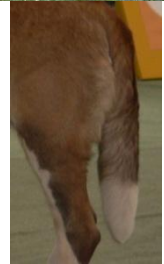


Bryst: Brystkassen er moderat dyb, med godt hvælvede ribben, dog ikke tøndeformet. Må ikke nå ned under albuehøjde.

Underlinje: Let optrukken bagud.



Hale: Ansatsen er bred og kraftig. Halen er lang og svær, og yderste halehvirvel skal nå mindst til haseleddet. I ro hænger halen lige ned eller let opadkrummet på den nederste tredjedel. Når hunden er ivrig, bæres halen højere.



Lemmer:



Forpart: Generelt: Set forfra er forbenene lige og parallelle, stillet moderat bredt.

Skuldre: Skulderbladene er skråt stillede, muskuløse og godt tilliggende.

Overarm: Længere end skulderbladet

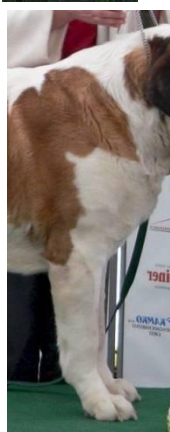
Vinklen skulderblad/overarm ikke for stump.

Albuer: Tilliggende.

Underarm: Lige, med god knoglekraft og tør muskulatur.

Mellemhånd: Set forfra i lodret forlængelse af underarmen. Set fra siden let vinklet.

Forpoter: Brede, med kraftige, tæt sluttede og stærke hvælvede tæer.



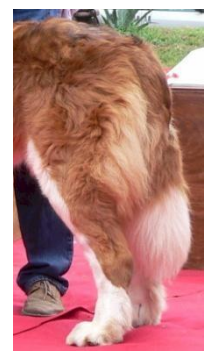
Bagpart: Generelt: Moderat vinklet og muskuløs. Set bagfra er bagbenene parallelle og ikke tæt stillede.

Overlår: Kraftige og muskuløse, med brede køller.

Knæ: Velvinklede, hverken ind – udadtrejede.

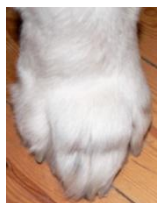
Underlår: Skråt stillede, temmelig lange.

Haseled: Let vinklet, fast.



Mellemfod: set bagfra lige og stillet parallelt.

Bagpoter: Brede, med kraftige, tæt sluttede og stærkt hvælvede tæer. Vildtkløer tolereres, hvis de ikke generer bevægelserne. (NB; Fjernelse af vildtkløer er forbudt i Danmark)



Bevægelse: Harmonisk, langtrækkende bevægelser med godt fraskub fra bagparten. Ryggen forbliver stabil og rolig. For- og bagpoter føres lige fremefter.

Pels:

Hårlag: Korthåret: Dækpelsen tæt og glat, tilliggende og grov. Underulden er rigelig. Køllerne har lette bukser, halen er tæt behåret.



Langhåret: Middellang, lige dækpels med rigelig underuld.

Ansigt og ører har kort pels. Over hofter og kryds er pelsen for det meste noget bølget. Forbenene har faner, der er kraftige bukser på køllerne, og halen er busket.



Farve: Hvid grundfarve med mindre eller større, klare rødbrune pletter (såkaldte Plattenhunde), til en gennemgående klar til mørk rødbrun sadel over ryg og flanker (såkaldte Mandelhunde). Brudt sadel (hvor den hvide farve visse steder bryder igennem) er også korrekt. Brindlet / tigret rødbrun er tilladt. Brungul tolereres. Mørke kanter på hovedets aftegninger ønskelige. Et strejf af sort på kroppen tolereres.

Obligatoriske hvide aftegninger: Bryst, poter, halespids, næsebånd, blis, og nakkeplet.

Ønskede aftegninger: Hvid krave og symmetrisk, mørk maske.

Størrelse: Skulderhøjde for hanner: Mindst 70 cm, højst 90 cm.

Skulderhøjde for tæver: Mindst 65 cm, højst 80 cm.

Præmieringen nedsættes ikke for hunde over størstemålet, såfremt helhedsindtrykket virker harmonisk, og bevægelserne er korrekte.

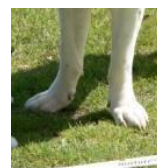
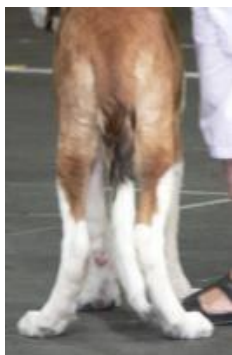
Fejl: Enhver afvigelse fra de foregående punkter betragtes som fejl, hvis betydning for bedømmelsen skal stå i nøje forhold til afvigelsens omfang.

- ⌘ Manglende kønspræg.
- ⌘ Helhedsindtryk uharmonisk.
- ⌘ Næsepartiet for kort eller for langt.
- ⌘ Underlæben, der hænger uden for / neden for overlæberne.
- ⌘ Tandmangel, (ud over PM1 og M3). Små tænder, specielt fortænderne.
- ⌘ Let underbid.
- ⌘ Lyse øjne.
- ⌘ Løse øjenrande.
- ⌘ Hængeryg, karpéryg.
- ⌘ Overbygget eller stærkt faldende kryds.
- ⌘ Halen bæres oprullet på ryggen.
- ⌘ Mangler i de obligatoriske aftegninger.
- ⌘ Mangelfuld / ukorrekt bevægelse.
- ⌘ Kruset pels.
- ⌘ Ufuldstændig eller manglende pigmentering af næse og næseomgivelser, læber og øjenrande.
- ⌘ Fejlagtig grundfarve, f.eks. rødbrune småpletter og stænk i det hvide.

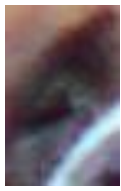


Alvorlige fejl:

- ⌘ For korte ben i forhold til størrelsen.
- ⌘ Tunge rynker i hoved og på hals.
- ⌘ Krumme eller stærkt udadrejede forben.
- ⌘ Svagt vinklet bagpart, for stejlt vinklede haser, kohaset



Diskvalificerende fejl:



- ⌘ Aggressive eller for sky hunde
- ⌘ Enhver hund, der viser fysiske eller psykiske abnormiteter, skal diskvalificeres.
- ⌘ **Svagt temperament**
- ⌘ Overbid, udpræget underbid
- ⌘ Blå øjne (glasøjne)
- ⌘ Entropion, ektropion
- ⌘ Fuldstændig hvid eller fuldstændig rødbrun pels (manglende grundfarve).
- ⌘ Pelsen af anden farve end beskrevet i standarden, **kødfarvet næse (manglende pigment)**
- ⌘ Skulderhøjde under mindstemålet.

Bemærk:

- ⌘ Hanhunde skal have to normalt udviklede testikler i pungen.
- ⌘ Kun funktionsdygtige og klinisk sunde hunde med racetypisk præg bør anvendes i avlen.

De seneste ændringer er skrevet med "fed" skrift.

Dansk Kennel Klubs bemærkning:

Forhold, der påvirker en hunds sundhed negativt, betragtes som en alvorlig fejl



pilgrimme. Der har man siden midten af det 17. Århundrede holdt store bjerghunde til beskyttelse og vagt. Tilstedeværelse af



fra hospitset i 1707. Hundene fandt snart anvendelse som ledsagerhunde og især redningshunde for rejsende, der var gået vild i sne og tåge. Fortællinger, udgivet på mange sprog, om de utallige menneskeliv,



Historie.

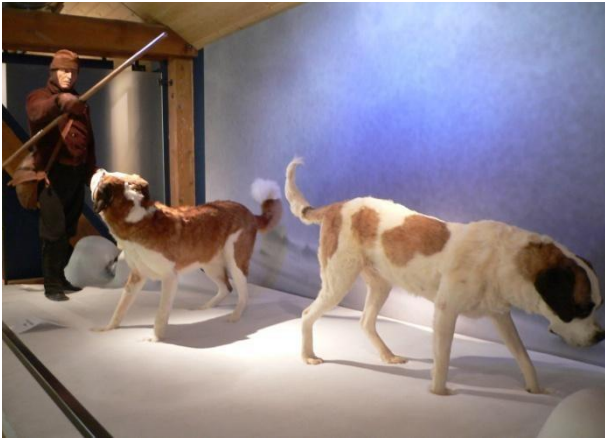
Ved bjergpasset Store St. Bernhard, i en højde af 2469 m. over havet, har munke i det 11. Århundrede grundlagt et hospits som tilflugtssted for rejsende og



sådanne hunde er dokumenteret ved billeder siden 1695 og skriftligt i en sagsakt

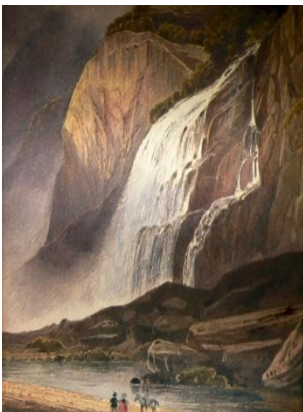


som af disse hunde var blevet reddet fra "Den hvide død", og mundtlige beretninger fra soldater, som i år 1800 krydsede passet med Napoleon Bonaparte, har i det 1900. århundrede udbredt Bernhardinernes berømmelse over hele Europa.



Racen kaldtes dengang "Barry-Hund", og den legendariske Barry blev forbillede på en redningshund.

De direkte forfædre til Sankt Bernhardshunden var de store bondehunde, der var meget udbredt på egnen, og som efter en fastlagt idealtipe i løbet af få generationer blev fremavlet til vore dages race. Heinrich Schumacher fra



Hollingen ved Bern var i 1867 den første til at udstede afstammingsbeviser for sine hunde. I februar 1884 blev "Schweizisk Hundestambog"



(SHSB) etableret. Den allerførst indskrevne var Bernhardineren Leon og de følgende 28 var ligeledes Bernhardinere. Den 15

marts 1884 blev "Schweizerische St. Bernhardsclub" grundlagt i Basel. I tilslutning til en international kynolog-kongres den 2 juni 1887 blev racen officielt anerkendt som en Schweizisk hunderace og standarden blev erklæret for gældende.

Siden da regnes Bernhardineren for Schweiz's nationalhund.

